

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, v právní věci žalobkyně: **Legios Loco a.s.**, se sídlem Karla Engliše 3201/6, Praha 5, zast. JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem třída Míru 146, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. 1496/18/5300-21442-700225 a č. j. 1504/18/5300-21442-700225, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2018, č. j. 6 Af 5/2018 - 73, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

### t a k t o :

Kasační stížnosti **s e p ř i z n á v á** odkladný účinek vůči výroku II. napadeného rozsudku.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Dvěma shora uvedenými správními (daňovými) rozhodnutími byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena dvě rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 22. 2. 2017 a 16. 5. 2017. V daňovém řízení byla žalobkyně pravomocně vyzvána jako ručitelka podle § 171 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), a § 109 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o DPH*“). Jednalo se o zdaňovací období leden 2015 až červen 2015, a červen 2016 až říjen 2016 a prosinec 2016, kdy žalobkyně přijala zdanitelná plnění od společnosti HEAVY MACHINERY SERVICES a.s., a tento dlužník neuhradil svou daňovou povinnost ve výši 18.360.169,43 Kč a 13.753.193,90 Kč. Vůči dlužníkovi bylo zahájeno insolvenční řízení a byl mu přidělen status nespolehlivého plátce.

[2] Žalobkyně (dále též „*stěžovatelka*“) napadla uvedená rozhodnutí žalovaného žalobou. Usnesením ze dne 29. 3. 2018 přiznal Městský soud žalobě odkladný účinek. Výrokem I. shora označeného rozsudku Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného vydané pod č. j. 1496/18/5300-21442-700225 a výrokem II. byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného vydaného pod č. j. 1504/18/5300-21442-700225. Proti výroku II. rozsudku městského soudu nyní stěžovatelka brojí kasační stížností s tím, že

dne 1. 11. 2018 navrhla také přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh odůvodnila tím, že na základě ručitelské výzvy ze dne 16. 5. 2017, je po ní požadována úhrada částky 13.753.193,90 Kč, k jejíž okamžité úhradě by byla nucena odčerpat veškeré volné finanční prostředky, a také by musela zpeněžit zásoby materiálu a dlouhodobý majetek. Vzhledem ke stávajícímu úvěrovému zatížení stěžovatelky přitom není možné poskytnutí dalšího úvěru. Poukázala na to, že je předním evropským výrobcem nákladních železničních vagónů, hlavní výrobní a opravárenské prostory má pronajaté v Lounech od společnosti HEAVY MACHINERY SERVICES a.s. Ke dni podání návrhu zaměstnávala 504 vlastních a 643 agenturních zaměstnanců.

[3] Své ekonomické parametry stěžovatelka shrnula v následující tabulce:

| v tis. Kč         | 2014      | 2015      | 2016      | 2017      |
|-------------------|-----------|-----------|-----------|-----------|
| obrat             | 1 187 136 | 1 353 594 | 1 560 011 | 1 727 524 |
| bilanční suma     | 488 106   | 520 793   | 656 851   | 748 711   |
| splatná daň       | 3 108     | 2 655     | 3 070     | 3 243     |
| HV po zdanění     | 22 623    | 27 188    | 29 989    | 46 713    |
| počet zaměstnanců | 198       | 385       | 410       | 403       |

[4] Taktéž uvedla, že měsíční náklady na cca 500 kmenových a cca 600 agenturních zaměstnanců (přesný počet stoupá a klesá podle momentální potřeby) činí 44 milionů korun včetně odvodů, že má rozpracované projekty za více než 600 milionů korun, čerpá úvěr od společnosti Artesa, spořitelní družstvo ve výši 150 milionů korun, přičemž úvěrový rámec je zcela vyčerpán, provozní financování je z tohoto úvěru jen do výše 70 % prodejní ceny. Ke zbývajícimu financování provozu a výrobní činnosti jí slouží provozní finanční prostředky na běžných účtech, přičemž nákup materiálů u dodavatelů je podmíněn platbou záloh ve výši 50 % a při dodávce se hradí zbytek ceny v krátkých dobách splatnosti.

[5] Stav finančních prostředků na běžných účtech shrnula stěžovatelka následovně:

| Datum        | Finanční prostředky v tis. Kč |
|--------------|-------------------------------|
| 31. 12. 2014 | 5 737                         |
| 31. 12. 2015 | 98 976                        |
| 31. 12. 2016 | 80 822                        |
| 31. 12. 2017 | 39 086                        |
| 31. 10. 2018 | 10 712                        |

[6] Odčerpáním veškerých volných finančních prostředků, zpeněžením zásob zboží a dlouhodobého majetku by podle stěžovatelky došlo k ukončení výroby, ztrátě zakázek, rušení pracovních míst a k propuštění zaměstnanců, a to v krátkém časovém horizontu. Je tedy zřejmé, že výroba a pracovní místa by v případě výhry ve sporu *de facto* nebyly na čem obnovit. Třebaže daňové řízení prozatím nedospělo do exekuční fáze, je reálné, že pokud k odkladu účinků správního rozhodnutí nedojde, stěžovatelka by exekuci čelit mohla. Ačkoliv by mohla požádat správce daně o posečkání úhrady daně ve smyslu

pokračování

daňového řádu, tato možnost podle jejího názoru sama o sobě nesnižuje hrozící újmu na bagatelní úrovni.

[7] V přiznání odkladného účinku stěžovatelka nespatřuje rozpor s veřejným zájmem, jelikož jediným subjektem, kterého by se přiznání odkladného účinku dotklo, bude stát, kterému bude dočasně odepřeno právo činit kroky vedoucí k výběru vyměřené daně. Výše vyměřené daně však v souhrnu celkových příjmů státu nepředstavuje tak zásadní položku, která by jakkoliv mohla ohrozit jeho fungování. Přiznání odkladného účinku zajistí, že nebude zmařeno podnikání stěžovatelky. Nedojde ke zmaření úhrady daňového dluhu, ale pouze k odkladu povinnosti daňový dluh zaplatit.

[8] Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku nesouhlasil. Stěžovatelka podle něj uvedla pouze vybrané skutečnosti vztahující se k její podnikatelské činnosti, na základě kterých nelze posoudit, zda jí aktuálně hrozí reálná a vážná újma, když neuvedla aktuální soupis movitého a nemovitého majetku, všech pohledávek a závazků, aktuální výši finančních prostředků na všech typech bankovních účtů a v hotovosti. Na podporu svých tvrzení stěžovatelka nepředložila žádné důkazní prostředky. Přiznání odkladného účinku by se mohlo dotknout veřejného zájmu, za který lze považovat zájem státu na řádném a včasném výběru daní. V případě stěžovatelky existuje vhodnější institut, a to posečkání podle § 156 daňového řádu.

[9] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti se užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny.

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka tvrdí dostatečně konkrétním a individualizovaným způsobem, že okamžitá úhrada požadované částky by pro ni znamenala újmu. Tvrzené skutečnosti nadto osvědčila přiloženými listinami (účetní závěrky, seznam zaměstnanců, výpisy z běžných účtů a úvěrová smlouva). Z doložených skutečností je podle názoru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že v případě úhrady požadované peněžní částky by došlo nejen k vyčerpání veškerých prostředků na běžných účtech stěžovatelky, ale nadto by stěžovatelka na úhradu části dluhu musela využít i jiné zdroje (např. zdroje získané prodejem majetku). Tím by pravděpodobně došlo také k výraznému omezení její ekonomické činnosti (příp. i k jejímu zániku), spojenému se snížením počtu zaměstnanců, případně s prodejem majetku. Výkon napadeného rozhodnutí by tak mohl mít na stěžovatelku závažný dopad. Nejvyšší správní soud se současně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že není nezbytné, aby stěžovatelka doložila soupis majetku či prostředky na ostatních bankovních účtech, neboť tvrzení

stěžovatelky o omezení ekonomické činnosti z důvodu odčerpání disponibilní hotovosti (prostředků na běžných účtech) je pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dostatečné.

[12] Současně Nejvyšší správní soud neshledal, že by odkladným účinkem mohla třetím osobám vzniknout újma nepoměrně větší, než je újma hrozící stěžovateli. Jediným subjektem, kterého se přiznání odkladného účinku dotkne, bude stát, neboť tomu bude dočasně odepřeno právo činit kroky vedoucí k výběru vyměřené daně. Z fiskálního hlediska ovšem výše vyměřené daně a penále představují bezvýznamný argument.

[13] K názoru žalovaného, že pro případ stěžovatelky existuje vhodnější právního institut, kterým je posečkáni daně podle § 156 daňového řádu, Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uvádí, že existence jiného právního institutu neznamená, že by bylo přiznání odkladného účinku vyloučeno. Z právní úpravy nic takového neplyne, a nadto se důvody pro posečkáni a důvody pro nařízení odkladného účinku nekryjí a o každém z nich rozhoduje jiný orgán veřejné moci.

[14] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem. Je nepochybné, že existuje veřejný zájem na včasné úhradě daňových pohledávek, přesto nelze postupovat cestou paušálního zamítání všech návrhů na přiznání odkladného účinku žalobám či kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím správců daně (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 Afs 67/2012 - 64). Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dojde pouze k sistaci účinků rozhodnutí městského soudu a správních orgánů do doby, než Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodne. Stěžovatelka tak po určitou dobu nebude muset uloženou povinnost splnit, avšak bude k tomu povinna v případě neúspěchu své kasační stížnosti. Veřejný zájem na oprávněném výběru daní tak v daném smyslu nemůže být dotčen.

[15] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují účinky výroku II. napadeného rozsudku. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. prosince 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu